

סדר השירים

נטלתו וזרקתו לים / זאב בוגומולני

תקופה מינורית / אלחי זיוון

[לך, לך כמהסס] / לביא שוורצגורן

מעבר הדמדומים / ליאל דוד-פור

[בלילות של תחילת החורף] / עמיאל ירחי

[יומא דמשה] / משה בלאו

לילה של שמירה / דביר חור חוני

[נפש שוב יוצאת לדרכה] / ישראל שיינין

[סבא] / הראל אישון

ותשאני רוח / גבריאל בומן

[רב בורוך בער] / דוד וינברגר

אלה שמות הגיבורים אשר לדוד / הרב יוסי גמליאל

[זה וידוי עכשיו. כלומר] / איתן שמעון דקל

[יוצא החוצה ואוי] / לביא שוורצגורן

תהלים פרק ע' / הרב יוסי גמליאל

[חלק המצוה] / דוד טבסקי

[איך שבדידות מכה פתאום] / ליאל דוד-פור

סוד ההיפוך / אריה מאיר

על שאלת האפשרות להתרפא / משה בלאו

[מילים הן גם גיהינום] / איתן שמעון דקל

[ולפתיחת הלב בלי דם?] / עמיאל ירחי

אנחנו לא צריכים / ישראל שיינין

מעשיה / דוד וינברגר

למרות הכל / אלחי זיוון

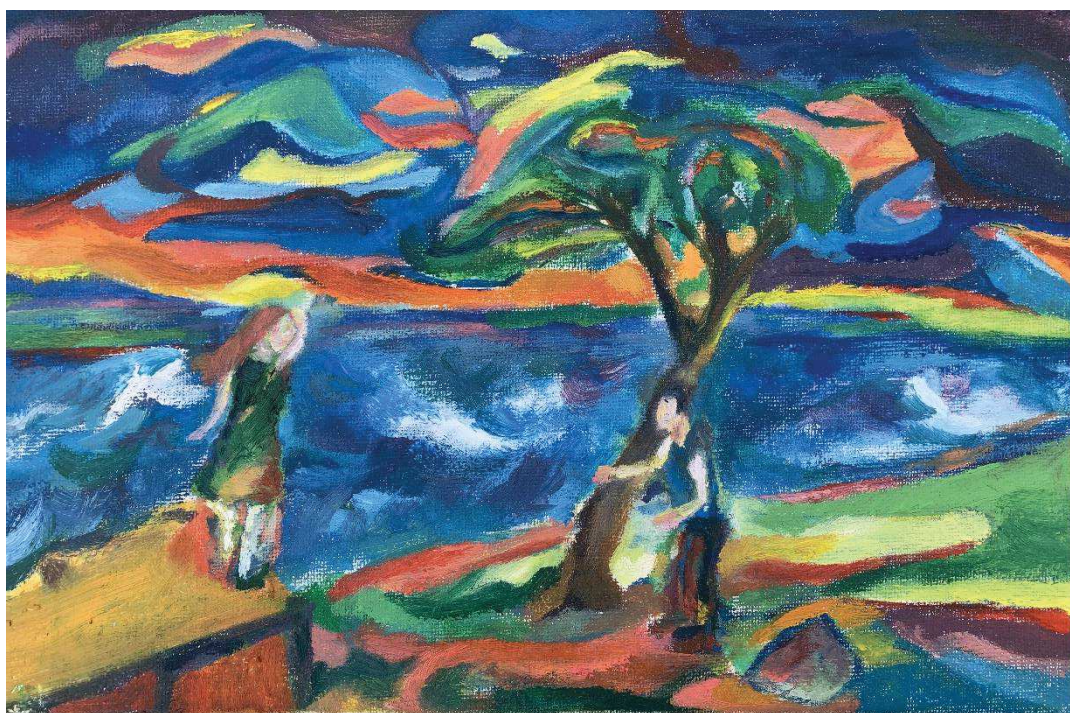
לפי העין / דביר חור חוני

חורף / דוד טבסקי

ותנא / איתן שמעון דקל

נטלתו וזרקתו לים

זאב בוגמולני

תקופה מינורית

אלחי זיוון

תקופה מינורית:

הזמנים מתחלפים במרווחים פשוטים

בסלם יורדים מלאכים מקטנים

אנו מבקשים להתאים את הלב למדות הימים.

אנו יושבים בחדר המסק

איש איש בעניניו, ובחוזן יורד הגשם.

אהבה גדולה לא תמצא בחרף הזה.

אולי מנוחה

*

לביא שוורצגורן

לך, לך כמהסס

פזר מלים לרוח.

רד במרעולים אל מעינות בעמקים

טעה בסיבובים.

אלו כבישים שאינם נכונים,

אתה יודע.

ובכל זאת,

הזרח מאיר עליך מאוד

והרגעים נאספים

כל פניות הפרסה שלך בספר נכתבים.

לך,

לך כמהסס

מעבר הדמדומים

ליאל דוד-פור

הלילה הזה

הנה הוא מקבל צבעיו של קורי-בקר

הנה משהו נטוה באפק אחרון.

לראשונה זה זמן

האור מתגרה בעיני.

קח ממני הכל. השאר לי רק כסות דקה

שאוכל להוריד במשיכות קלות.

קח ממני הכל. רק לא את מדרף הרגל

בזה מעבר הדמדומים.

*

עמיאל ירחי

בְּלִילוֹת שֶׁל תְּחִילַת הַחוּרָף

הָאֲשָׁמָה יוֹרֶדֶת עָלַי בְּקִלּוֹת

(אֲנִי תוֹלֵה זֹאת בְּיַרְחִי

רוֹאֶה אוֹתוֹ מִסַּתֶּר בְּעֵנַיִם

מִחֶטְאוֹ שְׁלוֹ).

אֲנִי מִקְנֵא קֶצֶת בְּאִישָׁה

שֶׁכָּבֵר תְּקוּפָה עֲדִים נְאֻסָּפִים לָהּ

וְגַם הַחוּדֶשׁ יַעֲדוּ בָּהּ שְׁנַיִם ; "טְהוּרָה"

וְאֲנִי כָּל חוּרָף

הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ מִי שֶׁיַּעֲיֵד עָלַי

אוּ מִקְנוּהָ.

*

משה בלאו

היה ר"מ אומר: מנין שאפילו עוברים שבמעי אמן אמרו שירה על הים?

שנאמר: במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.

ואידך? אם כן, לימא קרא מבטן, מאי ממקור? על עסקי מקור.

(כתובות ז:)

יִוְמָא דְּמִשָּׁה

כְּחַל אֲשֶׁר עַל לֶבֶן

כְּחֶרֶף הַתָּם

*

כְּשִׁירַת הַיּוֹם

הַפֶּלֶךְ בְּחֶדְרָיו

כְּעִיגַי שְׁפָחָה

*

מְקוֹר יִשְׂרָאֵל

מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם

זֶהוּ מְקוֹמָן

לילה של שמירה

דביר חור חוני

לילה מקמט כמו מטלית
אני סוחט אותו ומרגיש אורות נפתזים,
כמו מציתים את האפלה,
כמו מאחים את הלב השבור,
אינני מכביר במלים,
אם גם אמר הלב הקרוע.

אני מביט באורות הנפתזים
כמעט ואיחז בהם,
על אף מרחק שנות אור,
ומספר ארץ כזה.

לעתים אני חש בהעלמות המספרים
כאלו נמוגו,
בכליון השנים כלא היו,
ובכוחו של לב שבור
אני בא לתופסם.

וְאֵנִי רוֹאָה מֵהַצַּד, מִבֵּיט, רַק מִצִּיץ,
מִבְּחִין בְּדַמוֹת יוֹשֶׁבֶת, אוֹלֵי עוֹמְדוֹת
(טוֹב נוֹ...
בְּכֹל זֹאת אֵין לוֹ גוֹף
וְדַמוֹת וְכו')
וּאֵע"פ כֵּן שׁוֹמֵעַ בֵּת קוֹל
"הִבִּיאוּ עָלַי כִּפְרָה שְׂמַעְטִיתִי אֶת הַלְּבָנָה".

הֵם עוֹמְדִים נִצְבִּים
חֶלְקֵם בְּשׁוֹרָה,
חֶלְקֵם בְּתַפְזוּרָת,
חֶלְקֵם בּוֹדְדִים
בְּכֹל מִינֵי פְנוֹת,
כְּמוֹ עֵדֶר כְּבָשִׂים
הַלוֹחֲשִׂים מָה מָה...

וּבְרוּךְ הוּא מַעֲלֶה אוֹתָם קְרִבְנוֹת קְרִבְנוֹת,
הַלְּבָנָה מִתְרַחֶכֶת מֵאֲלֵיהָ בְּאִשׁוֹר
הַכּוֹכָבִים עוֹלִים כְּלִיל
כִּפְרָה
לְשָׁמַיִם...

*

ישראל שיינין

נֶפֶשׁ שׁוֹב יוֹצֵאת לְדֶרֶךָ בְּדַבְרָה לְעֶצְמָה

פְּרוֹשֵׁי תְהִלִּים חוֹשְׁשִׁים

זְוִיּוֹת רֹף מְכַבֵּס נִמְתָּחוֹת

וַיִּלּוֹן נִגְלָל

בַּחוּץ נֶעֱזָה לְהַקֵּת הַשַּׁחַר עֲתִירַת הָאֲגָסִים, הַפְתָּרוֹנוֹת

ה'הַנְּנִי' מְחַיֶּה, מוֹכֵס

וְהָאֲמִירָה-

הָאֲמִירָה מֵהַנְּכָרִי

*

הראל אישון

סבא,

כמה שאני מתגעגע

אליכם

וסבתא,

כמה שאנחנו תמיד —

כמעט נוגעים

ובטח אתם שם למעלה

מתבוננים

כפי שמרגלים לומר אצלנו

ומנענעים בראשכם

בשמחה

בהסקמה

ובפליאה

על מה שפרותיכם מחדשים כאן

למטה

בבתי המדרש

ותשאני רוח

גבריאל בומן

כְּאֶשֶׁר יִתְחַלֵּף הָעֵדֶן
הַכֹּהֵן זְמַנִּי הַזֶּה
וַיֵּצֵא קֶץ הַפְּלֹאוֹת
אוֹלֵי אֵז אָבִין בְּקֶסֶם קְפֹאוֹן
הַמְּלִים בְּשִׁירָה הַנְּצַחִית
הַטּוֹהָ אֶת כְּנֹנֶת
חַיֵּי אֶל לֵב הַכְּפוֹר הַיְּפֵה
אֶל תְּפִלָּה מְחַרְרוֹת
עֲדִינָה וְאֲדִישָׁה

ותשאני רוח...

...

...

...

יְמִים שֶׁל אוֹר

יְמֵי קֶרֶב וּמְפָגֵשׁ

מְעַנִּיקִים לִי

חדות, בקפזונם
טפות הויה, רגעי טהרה ואשר.
כשהיום שט אל שרשיו, מדי פעם
אל איי נשימה וקשב
אין רצון בעולם כלל
להתיר את הקשר מהמזח הצלול
ולתגורש שוב אל חיים חצויים ועצלים.
מה ינצוני בריק הרדום? רק זיו פנייה המחיכות
של נות מדבר שוממה,
יהדהד בזכרוני
את הים המרצד בי לעתים

*

דוד וינברגר

רַב בּוֹרוּךְ בְּעַרְ מַגְדוּלִי
הַמְתַּמְיָדִים שְׁבַדוֹר הָיָה,
מַגְדְּלֵי הַלְכוֹת הָיוּ בֵּיתוֹ
מְלַח וּפֶת בְּמִשׁוּרָה אָכַל
וְקַעֲרִית מִיָּם שְׁכָנָה לְרַגְלָיו,

אָךְ

מְזָה אֲלֵפִים שָׁנִים סְפָרְיוֹ סְגוּרִים
מַעֲלִין אֶבֶק,
וְכִשְׁמִתְרַגֵּשׁ עָלָיו הוֹשַׁעְנָא רַבָּה
בְּקוֹל חֲלוּשׁוֹת זוֹעֵק
הוֹשַׁע נָא

הַבְּרִידוֹת

הוֹשַׁע נָא !

וְצוֹנְחַת חֲזָרָה לְכוֹר מַחְצָבָתוֹ

בְּכֶסֶף אֹרְחָהּ הַמְרַפֵּט,

לוֹחֵשׁ שִׁיר עֲרֵשׁ ;

”לְהַמִּית עֲצָמוֹ בָּהּ,

לְהַמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ”

וּמֵרֵב הַשְׁתוֹקְקוֹת עֲצוּמָה הַחַל גוֹנֵעַ,

כְּלָתָהּ נִפְשׁוּ צֵאת
עַד עֲצָמוֹ אֲשֶׁמֹּרוֹת עֵינָיו
בְּחֻשְׁכַּת לַיִל

אֵלֶּה שְׁמוֹת הַגְּבֻרִים אֲשֶׁר לְדָוִד

הרב יוסי גמליאל

יָשָׁב בְּשֹׁכֶת תַּחְכְּמֵי

רֹאשׁ הַשְּׁלֵשִׁי הוּא

עֲדִינוּ הָעֶצְנִי.

עַל שְׁמֹנֶה מְאוֹת קָלָל בְּפֶעַם אַחַת.

שְׁמֹנֶה מְאוֹת קָלָל.

בְּפֶעַם אַחַת.

וְאֵבִישִׁי אֲחֵי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה עוֹרֵר אֶת תְּנִיתוֹ עַל שְׁלֹשׁ מְאוֹת קָלָל.

עַל שְׁלֹשׁ מְאוֹת קָלָל.

שְׁלֹשׁ מְאוֹת.

קָלָל.

שְׁמֵה הַתְּרֵדִי

אֱלִיקָא הַתְּרֵדִי

[בְּפֶעַם אַחַת. שְׁלֹשׁ מְאוֹת. תְּרֵדִי. תְּרֵדִי]

תְּלַץ הַפְּלִטִי עִירָא בֶּן עֲקָשׁ הַתְּקוּעִי

אֲבִיעֶזֶר הָעֲנַתְתִּי מִבְּנֵי הַחֲשֹׁתִי צְלִמוֹן הָאֲחִי

מִהָרִי הַנְּטֻפְתִּי

חֶלֶב בֶּן בְּעֵנָה

הַנְּטֻפְתִּי

[תְּרֵדִי, נְטֻפְתִּי, תְּרֵדִי, נְטֻפְתִּי].

אָפּיבן ריבֿנֿה ופּרֿעֿתֿנֿי הֿדֿימֿנֿחֿ לִיגֿעֿשֿאַבֿיעֿל בּוֹן הֿעֿרֿבֿתֿי

[תִּי, תִּי, תִּי]

עֶזְמוֹתֶהָ בְּרַחֵם מִיֶּאֱלֹהִים בְּאֵה שֶׁלֹּבֵנִי שְׂמָה הִרְרִי אֲחִי אִם בְּשׂוֹרֵהָ אֲרִי

[רִי, רִי, רִי]

אַל־פֶּלֶט בְּן אַחֶסְבִּי.

אַל־פֶּלֶט.

אַל־עֵם בְּן אַחִיתָפֶל הַגִּלְנִי.

אַל־עֵם.

[הֲלוֹא זֹאת בַּת שֶׁבַע בַּת אֱלִיעֶם?]

בְּן אַחִיתָפֶל.

אַחִיתָפֶל.

סָצְרִי הַכְּרָמְלִי פֶעֶרִי הָאֲרָבִי יִגְאֹל בְּן נָתָן מִצִּבְּהָ בְּנֵי הַגְּדִי

צֶלֶק הַעֲמֹנִי נַחְרִי הַבְּאֹתִי עִירָא הַיְתָרִי גֶרֶב הַיְתָרִי אוֹרְיָה הַחַתִּי

אוֹרְיָה הַחַתִּי.

אוֹרְיָה.

אוֹרְיָה

*

איתן שמעון דקל

זה ודוי עכשו. פלומר

מה רק חשבת לישות

מה נעשה

איך קורים קורים תכניות בריחה עוטפים באכזריות.

אם הייתי רהיט האם הייתי כן

האם הייתי רהיט. בכלל

היד ששלוחה לי

מתי היא חולפת?

במהירות כמו הולוגרמה של עצב מהול בדמעות.

[האם אצפה לנשק מזוזות בדלתות עולמות מקבילים]

האם אהיה שוב ודוי עכשו. פלומר

*

לביא שוורצגורן

יוצא החוצה ואוי

אל מקום צופה

פני ישוב אוי

אוי אני רוצה לומר

אוי אוי אוי.

סירה קוצנית דוקרת ברגלים

חשופות איי

רחשי לילה וריח הזעפר השקט איי

יש אורות מרחוק רצים במרחב

אוי אפה פה לא לבר.

ובכל זאת הבדידות אוי טאטע

אוי איין ויס נישט וואס צו טאן

ידיים נפרשות ואוי

כל מה שיוצא עקשיו

זה אוי אוי אוי

תהלים פרק ע'

הרב יוסי גמליאל

לְמִנְצַח לְדָוִד לְהַזְכִּיר :

אֲ-לֹהִים לְהַצִּילֵנִי

מִחַר בְּשַׁעַת שְׁלוֹשׁ

אֲנִי אֶהְיֶה מֵאַחֲרֵי הָעֵץ הַגָּדוֹל

בְּפִנְתַּי גַּן הַשְּׁשׂוּעִים

אֲנִי אֶהְיֶה צוֹרֵחַ

ה' לְעִזְרָתִי חוֹשֶׁה

כִּכְרֵי דְבָרָנוּ עַל זֶה כָּמָה פְּעָמִים אָבִל

כַּנְרָאָה צָרִיף לְהַזְכִּיר לְךָ שׁוֹב

וְשׁוֹב אֲנִי אֶהְיֶה שְׁפוּף וּבּוֹכָה וּמִתְחַכֵּף

בְּגִזַּע בְּרִטָּט

הַבְּכִי אֲנִי אֶהְיֶה כְּבוֹשׁ

אֶהְיֶה חוֹרֵק עִם עַנְפֵי הָעֵץ :

אֲ-לֹהִים חוֹשֶׁה לִּי

אֶהְיֶה מְחַפֵּשׁ בְּעֵינַי בֵּין אַרְגָּז הַחֹל לַמַּגְלָשָׁה הַיִּשְׁנָה

עֲזָרִי וּמִפְלְטֵי אֶתָּה

וְרַק, בַּחֲיָאת רְבָאָק,

אֵל תְּאַחַר,

לֹא הַפְּעַם.

עֲזָרִי וּמִפְלְטֵי אֶתָּה

ה' אֵל תְּאַחַר.

*

דוד טבסקי

חלק המצוה

שנתנה למשה

עברה בין הדורות

כמו מסירת הכדור הדמיוני

מיד ליד

מיד ליד

וכשהגיע אלי

מרב הפתעה הפלתיהו

כדור הזכוכית התנפץ על הרצפה

רסיסיו שברו את רגלי

ואיך תתקן שרשרת הדורות?

שלא הייתי חזק מספיק להחזיק

חליות, חליות כסף

נתלות מהשמים

אזכה לי שנפלתי

בתוך תהום ללא תחתית

לֹא הִקְשָׁר

לְעֵבֶר

וְצִפּוֹר שֶׁעָפָה לְעֵתִיד

קוֹשֶׁרֶת לְבֵי בְּתוּכָה

מְחַדָּשֶׁת אֶת מְחִזּוֹר הַדָּם הָאֲבוּד

נוֹתֶנֶת מְרַחֵב נְשִׁימָה.

*

ליאל דוד-פור

איך שְׁבָדִידוֹת מְכָה פְתָאוֹם –

כְּתִבְתָּ אֶת הַיּוֹם הַזֶּה עַד קְצֵהוּ

כָּל תְּנוּעָה מוֹנִיחִית

אֶל אוֹתָהּ נִקְדָּה מְדִיֶקֶת.

עֲשִׂיתָ עֲצָמְךָ גוֹף לְרוּחֹת הַיְקוּם לְהִתְעַבֵּר בּוֹ –

איך שְׁבָדִידוֹת מְכָה פְתָאוֹם,

כְּאוֹתָהּ הַמְנוּחָה שְׁלֹא צְפִיתָ

בֵּין שְׂאִיפָה לְנִשְׂיפָה

סוד ההיפוך

אריה מאיר

את חסרוני

מכיר עד לזרא

אך עוד לא נגלה בי

סוד ההפוך

לא קמה תפלה

שתהפוך חסר

לחסד

להשראה

לו יבוא העתה

יפקה בי מי תהום

וכל צערי יהיו

צער השכינה

*

החלל והזמן מכתרים אותי

מצרי הרחם

כולאים את נשמתתי

וְעוֹד לֹא נִגְלָה הַלֵּב

שְׁלֹמֶעֶזֶן? שְׁתוֹקֵק

לֹא הוֹפִיעַ אָדָם

שֶׁגִּשָׁם יָרַד לוֹ

גִּשָׁם נִדְבֹת תְּנִיף

גִּשָׁם בָּעֵתוֹ

עַל נוֹף עֵמֶק הָאֵלֶּה הַנְּהַדָּר

שִׁירָה לִי צְמֵאוֹנִי

שִׁיעִיר לִי אֶת עֲצָמִי

על שאלת האפשרות להתרפא

משה בלאו

אז לקחתי ספין מטבח ונסיתי לקרצף את הכתם מעל הקיר.
והספין היתה חדה עד כאב.
(דוד אבירן)

.א.

מלמדים לנקות מאחר, אז הכתם ישאר.

גם אם תתאמץ

גם אם תקיף אותו שש פעמים

ועוד פעם אחת

כתמים לא נופלים, אין לאן

השוער והשער תמיד מאחורי גבך.

נדגים את זה כך: התקשר לרוח

אמר להם שהשם הוא טעות, הם אולי מרוחים

רוח קימת רק לפני מעשה, רק לפני

שחוקכים.

ב.

מלמדים לנקות מאחר מדי, בשיא הרצינות, תראה :
הכתמים כבר רוו את העור
הבהיר מעסה.
השאור, השאור; השוער, התסיסה.

מלמדים :

לחטא את הדם שאחרי המלקות
להגניב אלכוהול מחטא לשפתי־צלקות
להשפית מרדף, זוג עינים בורקות
ולכבות, ולכבות

לא מלמדים לנקות.

*

לפני החק עומדים קפקא והאר"י הקדוש
קפקא אומר – נכנס ?
האר"י אומר – ראה אותו, הוא בנוי אהיות
לו שרפנו אותן בטורם המות
הן היו פורחות, והפתם היה נמחה
אומר לו קפקא שטויות
והם נכנסים, והשער ברכה.

*

איתן שמעון דקל

מלים הן גם גיהנום
כף נבכתי, מריר לפתע.
כנס הישועה
הנבחר על פני המות
נקרעות, נמתחות בפני.
האם אגיע אל העבר השני?
לא.

האם הים הוא העבר השני

האם איברי
נזרמים ממיו המלווים
קרועים מאדמה ומגוף
עודם רגישים
עודם מבחינים
בדקות הבעת הפנים.

*

עמיאל ירחי

אי אָפּשׁר לפּתִיחַת הַקֶּבֶר בְּלֹא דָם? (נידה כא:)

וּלְפִתִּיחַת הַלֵּב בְּלִי דָם?

וּלְעוֹנַת תְּפִילוֹת בְּלִי שִׁבְר?

אִי אָפּשׁר

וּכְבֹּר הִיִּתִי נֶעֱר וְאִמְרֵתִי

אָפּשׁר אָפּשׁר אָפּשׁר

לְהַתְּבַגֵּר זֶה כְּשֶׁתְּמִיד יֵשׁ לְךָ עַל מָה לְהַתְּפַלֵּל.

אנחנו לא צריכים

ישראל שיינין

ואין עוד צרף לפתור נשפח ואתמול
ואין עוד צרף להזכיר את כלם, אולי רק בשלב התודות
ואין עוד צרף לרבוץ במה שקבר אי אפשר לשאת
ואין עוד צרף בבכי מררה, לתת נהי ונהי לקינה הקודמת,
זה משעמם
ואין עוד צרף לפזר את הצללים
לדחק בכח הלה, טללים
ואין עוד צרף באסף האשורים היומי
ואין עוד צרף לדבר על הגעגוע, כמו היה פה והלך
ואין עוד צרף לטרוק דלתות ריק מיתרות
ואין עוד צרף לפום טלאים בשמיכת בית הפלא
לא צריך להסגיר עבדים פזיזים אל יד אדוניהם קמוטי התנוף

מעשיה

דוד וינברגר

מעשה שאירע עמי בליל שבת חורפי של חנוכה, רחובותיה של בני ברק מוארים על ידי נרות החנוכה מחלונות בניינים אפורים ואני מהלך הייתי בזריזות רגליים ובכבדות לב לבית הכנסת – חגור בגארטל עבה ועטוף במעיל כבד, הנה זה בא היום ומאורע גדול נתרגש בחצר קהילתנו הקדושה. הביא עמו החג את גדול חזני הדור לביהכנ"ס, מקהלה בצידו ותפילת ליל שבת חגיגית מצוחצחת בגרונו.

גיט שאבעס, גיט שאבעס, גיט שאבעס. המתפללים מכלים הברכות איש לרעהו והתפילה לאל חי יוצאת לדרכה בנתיבתה.

אני מחפש מקום בין ההמון הנדחק בצפיפות והנה מוצא עצמי בקצהו הדרומי-מזרחי של ביהכנ"ס, בינות לשני כסאות גלגלים. את הזקן שלשמאלי אני מזהה. ניצול שואה, גדל בהונגריה, אדם מתוק מדבש. מבטאו עוד יותר. עיניו כחולות ועמוקות, משוכנע אני כי בצעירותו היה הזקן הנאה שבעיירה. וכעת, מר הגורל, ולדאבוננו חלה הזקן וזכרונו מתעתע בו, הציבור מזמזם 'מזמור לתודה' כמגשש נבוך ועדין בתחילת רומן. אך הזקן, שבע מהמורות חיים, פוּכר ידיו ביאוש, תחנונים וזועק "אוי, אולי תעזרו לי? אולי תעזרו לי?"

המאורע החריג בסטריליות החגיגית עוצר את הילדים, כדרכם, להתבונן בו בחמלה מעורבת בפחד וסלידה, מה שממלא את הזקן בושת זקנה לא ראויה הניכרת בעיניו המושפלות, מן עברי הימיני יושב קשיש אלמוני, מכונס בתוך עצמו היטב, עטוף במעיל שחור, ישן ועבה. ידו האחת גלויה, מונחת על הסטנדר המתקלף – רועדת, מלאה כתמי זקנה, במרכזה חבישה לבנה המכסה פצע דם עכור. הוא דופק. נקישה אחת, נקישה שנייה, דפיקה בשלישית –

לְכֵה דוֹדִי, לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבָּת - נְקַבְּלָהּ.

קול בית הכנסת נשמע הרחק מעבר לחלונות, ממלא קדושה בעולם העירום, המתפללים מוריקים בקולותיהם אהבת הכלה, שבת. החזן פוצח בשירת יְרָא -

דְּשָׁפֶת, במנגינה ישנה ומוכרת, יד הקשיש זעה קמעה כמו מתערה בחיות, אט אט הדם חוזר לזרום והלב שב לפעום, הנה הוא מזמזם את הניגון בקול כבד וחרישי, החזן ממשיך 'וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאָרֵי דְדִינָא פְּלֵהוּ עֲרָקִין וְאֶתְעַבְרוּ מְנָה',* הו, 'וְכָל מְאָרֵי דְדִינָא, וְכָל מְאָרֵי דְדִינָא', הקשיש המקומט מתייפח חרישית ומרים יד מקומטת מעלה, כמו מצביע לאדוניו כי הגיע לחלות פניו, ידו צונחת מהר מטה.

יהודי המגבעות השחורות ממשיכים בתפילתם. אך הנה, ראו זה פלא, מתאספים סביבנו חבורת ילדים לבושי לבן, זכים וטהורים ואור קורן מפניהם כמלאכים. מלווים אותנו בשירה דקה לטרקלין גדול, אשר שולחן סדור וערוך ניצב במרכזו, מלא בבשר, דגים, מטעמים ומגדנות כטוב לב המלך ביי. בראש השולחן כס שופט מוגבה, עליו נח זקוף, אדם תמיר, חבוש בכובע שופטים מפואר, משני עברי השולחן חסר היושבים ניצבים הזקן והקשיש כדוכני ניצים.

המשפט מתחיל, כועס השופט, הזקן שוב פוּכר ידיו וצועק בטרקלין המפואר 'תעזרו לי, תעזרו לי', הקשיש לעומתו מרים יד חבולה מעלה ומטה, כך הלוך ושוב, השופט הכבד מתרומם וצועד למרכז השולחן, מחיש צעדיו וקופץ כמי שאחזו טירוף הדעת, צעקה בפיו: 'מוֹדָה אֲנִי, מוֹדָה אֲנִי...'. 'גוללל אור מְפָנִי חֲשֵׁף וְחֲשֵׁף מְפָנִי אור', הקשיש האלמוני שוב נוקש, הזקן עונה בו: 'תעזרו לי... באחת כבה האור, החושך גדל וממלא כל עלמין, חותך באוויר, איש אינו יודע מה יעלה בגורלו, קולו של הגבאי נשמע מרחוק: 'זה הברקים, החורף הזה, איך זה נפל עלינו', גוי של שבת נמצא במהרה והחזן ממשיך 'וּמְבָדִיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה'. התפילה מסתיימת. הקהל הקדוש שועט לביתו.

בית הכנסת נותר ריק מאדם באפלתו, רק נרות החנוכה הדועכים עודם מטילים אור קלוש על הדי משפט, תחנונים ונקישות.

* וכל החיצונים השולטים מצד הרוגז, וכל בעלי מר הדין והקטרוג - כולם בורחים ומסתלקים הימנה.

למרות הכל

אלחי זיוון

אני מחפר שרשים בסלע.

עם התחרות הנחלים עולה הרוח
אל פצמוני הכנסיות והמסגדים,
זו השעה, אני עולה במדרגות
כנגד פיון התירים
זהו המקום, למרות הכל
אני הולך בו לבד.

מסביב מיתרי הכנורים הכהים של יהודה.
בפני נרמזות פנים
חרושות זמן, צמקות אניצים
(אלו טפוסים משלעיר התחתונה).

איני יודע מי היו אבותי.
אני הולך עם חותם שבויר ובשקט מלא,
בידיעה:
יש מקום לי בעולם.

לפי העין

דביר חור חוני

שתיקות חמות נוטפות בשפתי
מחפשות חלום לאחז בו
קול זועק הרפה, אל תאחז
והמלחמה רפה ומסכנת.

נושם את הלב שלי
חש קרקע טופחת על השכם.
ומנון דק דק
כמו פטום הקטרת, כמו לפי העין של אש ורחמים,
כמו תבלין נקי צמק.

ומתי תבוא עטיפה רפה נוגעת
חיה לכלם, רחומה לעולם,
וכל שטות תופיע כאור אין קץ.

אדם חלום ושלום ילכו
בעולם בשלל צבועים,
לא ילכו שולל אחרי הכל הריק.
אלא הכל של רוח נבואה
והכל יקשר תאם
לכל אדם חלום ושלום..

חורף

דוד טבסקי

בחורף

התורה נהיית קרירה

והאדם שמחבק אותה

מכניס לורידיה

את דמו החם

שנוטף על הרצפה הלכה

היא מתינה אותו

ומחממת את עצמותיו מלאות הצננה

ועם בוא השמש הראשונה

היא תקבל את עצמת החיים

המלבבלבים בין טפות הטל

היא תוכל להאיר עליו

מאור שבעת ימי בראשית

הדם יגקה מהרצפה

יזום תזרה לעורקים

עינים פקוחות מול אותיות בזהקות

עוד גִּשְׁם בְּרָכָה עוֹטֵף אֶת הַחֶלֶל בֵּין הַקִּירוֹת
בֵּית הַמְדַרְשׁ הוֹמָה בַּחֲבֵרָה הַרְטוּבִים
עוֹסְקִים בְּשִׁקְלָא וְטַרְיָא שֶׁל הַנְּשָׁמָה
לֹא עוֹד לְעֵינֵיפּוֹת הַתְּמִימָה
הָאֶפֶר שְׁמַמְלָא אֶת הָעֵינַיִם
מְקַבֵּל חֲנִיּוֹת מְבֻרָכֹת
רֵיחַ הַמָּטָר הָאֲחֵרוֹן עוֹד בְּאֹוִיר

בְּלִילָה בְּלִילָה
אֵין עוֹד אִישׁ בְּאֶפֶק
מוֹל הַדְּפִים הַזוֹהָרִים בְּמַתִּיקוֹת
נוֹחֵת הָעֵינֵיפּוֹת אוֹתוֹתֶיהָ נְרַדְמֶתִי בְּמִקוּמִי

תְּנָא

איתן שמעון דקל

הגה נשמע

כָּל נִצְעָק וְנִלְחַשׁ וּמְהַדְהֵד.

עַל אִף הַכְּלוּם שְׂיַחֲסֵנוּ לוֹ

הָעֵץ הַנוֹפֵל עוֹד מִקְשִׁיב לוֹ לְעֶצְמוֹ

וְשׁוֹמְעִים לוֹ חֲבָרִיו

גַּם אֱלֹהִים שְׁלֵא קְיָמִים.

כָּל דּוּמְיָה מְתַגַּעְגַּעַת לְגַלִּים

כָּל דּוּמְיָה נֶאֱחָזֵת בְּמַלִּים,

הַקּוֹל מוֹבֵל אֶל כְּלִיוָנוֹ,

וְהֵם יִלְדֵי הַכֹּל

וְאַבּוֹתָיו.